

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ

ΕΚ ΤΩΝ ΠΛΑΤΥΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ

[Ἡ Βουλὴ εὐρίσκεται ἐν νεκρικῇ σιγῇ, ὅταν ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολιτευσεως καταλαμβάνῃ τὸ βῆμα. Παραδόξως οἱ ἀκροαταὶ δὲν τρέπονται εἰς ἀτακτον φυγὴν καὶ φέρει εἰς κλητὴρ διαυγὲς ὕδωρ. Ἡ στάσις τοῦ ρήτορος προξενεῖ μεγάλην συγκίνησιν εἰς τὰ θεωρεῖτα τῶν Κυριῶν. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀρχεται τῆς ἀγορεύσεώς του.]

Θ. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Ἦθελεν εἰσθαι ἀπροεπὲς, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, νὰ μὴ ἀνοιξῇ ἔξ ἡμῶν κανεῖς τ' ἀβρά του χεῖλη καὶ νὰ ῥωτήσῃ τοὺς θρασεῖς τοῦ τόπου Κυβερνήτας: — Τί κάνετε τοὺς δυστυχεῖς καὶ ταλαιπώρους Κρήτας; Καθῆκον οὖν ὑπέλαβον, ὡς Ἀρχηγὸς ἐν ἴσοις, νὰ κάμω ἐπερώτησιν τὴν περασμένη Τρίτη, νὰ ἐπιπέσω φοβερός, μετὰ φοικώδους λύσεως κ' εἰς τοὺς προδότας νὰ εἰπῶ: — Τί ἐγένεν ἡ Κρήτη;

(Χειροκροτεῖ κ' ἐκνευσιμαί μετὰ πολλῆς μανίας ἓνας τὸ πάλαι πρόξενος καὶ ἤδη... παυσανίας).

Πλὴν τὴν Τετάρτη μ' ἐπρασεν ἀφόρητο συνάχι, διέτρεξα, οὕτως εἰπεῖν, πολὺ μεγάλην κρίσιν, ἡσθάνθην διατάραξιν καθ' ὅλον τὸ στομάχι καὶ τοῦ «Συλλόγου» ἔκανα ἀφειδεδιτάτην χρῆσιν. Τὴν Πέμπτην ἦτο ἑορτή, τ' Ἀγίου Δημητρίου, τὴν ἐπομένην ἀσθενὴς ἐτύγγανον καὶ πάλιν, τὸ Σάββατον εἶν' ἡ γνωστὴ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, τὴν Κυριακὴν ἀνέρωσα, μὰ εἶχα ἴλην ζάλην. Ἦδη, Δευτέρα, ἐρχομαι ἐν πάσῃ παρρησίᾳ νὰ σᾶς εἰπῶ τί ἐγραψαν... στήν «Παλιγγενεσία». Πάντες, θαρρῶ, γνωρίζετε πῶς θάνατοι, βαπτίσμα, διάφορα κοινωνικά, εἰδήσεις, τιτοφόρα, πῶς ὅλα ὁ Πρωθυπουργὸς τὰ στέλλει ἰσο-ἰσο ἑστὸ εἰρημένον ὄργανον καὶ ὅχι εἰς τὴν «Ῥοα». Λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὄργανον μὲ γράμματα κυρτὰ τὸν περασμένον Αὐγουστον, εἰς τὰς δεκαεπτὰ ἀνέγραφε τὴν εἰδήσιν: — Ῥ τί φοικτὸ κακό! «Στοῦ Ἀντωνάκη ἐφεραν σαποῦνι κρητικόν».

(Συμβαίνει θόρυβος πολὺς καὶ ταραχὴ μεγάλη, ὁ πρόεδρος κτυπᾷ-κτυπᾷ, μὲ φόρα τὸ κουδοῦνι καὶ μὲ φωνὴ ἀκούεται ἐνὸς γνωστοῦ μπακάλη: «Σοὺ πρέπει στέφανος... σχοινὶ καὶ κρητικὸ σαποῦνι»).

Τὸ ἴδιον πάλιν ὄργανον, ἀκούσατε τί χάλια! ἀνέγραφεν: «Ἀφίκοντο ἐκ Κρήτης πορτοκάλια». Τὸ ἴδιον πάλιν ὄργανον, — Ῥ φεδ! τί δυστυχία! μὲ καινουργῇ τῶν ἑνδεκα ἢ δώδεκα στοιχεῖα ἀνέγραφε τὴν εἰδήσιν: «Πλησίον τοῦ Ψυρροῦ πωλεῖται εὐθυνότατα τὸ κρητικὸ τυρί»!! Τὸ ἴδιον πάλιν ὄργανον μεταμεσημβρινὸν ἐγνώριζε ἑστὸ δυστυχὲς ἐλληνικὸν κοινὸν

πῶς «ἕνας κῆποιος κρητικὸς μὲ λερωμένη σκούφια πωλοῦσ' ἐκ Κρήτης κάστανα, ποῦ ἦσαν ὅλα κούφια καὶ ὅτι τοῦ τὰ πέταξαν, τῇ γνώμῃ τοῦ γιатροῦ καὶ ἔφησαν τὸν δύστηνον ἑστὸ κρύα τοῦ λουτροῦ».

(Χειροκροτεῖ μανιωδῶς ὅτι κάθε εὐκαιρία ἓνας Ἰταλο-Ἕλληνας ἀπὸ τὰ θεωρεῖτα).

Ἐνθ' αὐτὰ ἐγράφοντο καὶ τόσα-τόσα ἄλλα! συνάμα διεπράττοντο ἐκλήματα μεγάλα! Ἀκούοντες οἱ φίλοι μου τυρὰ καὶ πορτοκάλια καὶ ὄντες θεονήστικοι, τοὺς ἐπεφταν τὰ σάλλα... Ἀμείσως στοῦ Πρωθυπουργοῦ βαδίζοντε τὸ σπῆτι κ' ἀρχίζουν νὰ φωνάζουν: «Θὰ πάρουμε τὴν Κρήτη» Πλὴν βαθμοφόροι τοῦ στρατοῦ τοὺς χ... τὸν πατέρα κ' ἀναιμωτεῖ τοὺς πέρνοντε μὲ βρωμερὴ παντῖρα!! Ἄν ὅλ' αὐτὰ τὰ κείμενα δὲν εἶν' ἀνακριβῆ, ἂν εἶνε, ὡς ὁμολογοῦν ἀκόμα κ' οἱ στραβοί, τὰ ὅσα σᾶς ἀνέφερα, στήν «Παλιγγενεσία» φοικτὴ-φοικτὴ ἐγένετο ἑστὸ ἔθνος προδοσία!!!

(Ἡ δεξιὰ χειροκροτεῖ κ' ἀναφωνεῖ: οὐρά, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί ποιεῖ καὶ ἡ ἀριστερά).

Καὶ ὅντως τώρα, κύριοι, καὶ μὲ τὸ παραπάνω ἀρχίζω νὰ κατανοῶ καὶ νὰ καταλαμβάνω, γιατί τὰ τρία θεωρητικὰ γοργῶς οἱ κοδοῦνται καὶ τόσα ἄλλα κτίρια τοῦ Κράτους ναυπηγοῦνται. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐννοῶ, ὅτ' εἶνε τρία ἔτη, ποῦ ὅλοι οἱ ἡμέτεροι προσμένουμε ρουσφέτι, πῶς ἔχασαν οἱ δυστυχεῖς Παρασκευὴ καὶ Τρίτη καὶ ἔχουν τὰς ἐλπίδας των μονάχα... εἰς τὴν Κρήτη, πῶς τὴν δεκάρα βλέπουντε μὲ γουρλωμένο μάτι, πῶς εἶνε ὅλοι πρόθυμοι νὰ πᾶν καὶ ἑστὸ παλάτι κ' ἐκεῖ νὰ ρίξουν μὲ φωνή: «Ἐπερ πατριδὸς μάχου τὸ ζήτημα εἶν' ἐθνικόν, ἀλλά... καὶ τοῦ στομάχου!» Δι' ὅλ' αὐτὰ ἐπερωτῶ ἀφίνων δὲ τὸ βῆμα θὰ συνεχίσω, σᾶς δηλῶ, τὴν φοβερὴ μου λίμα γιατί ἡ Ἑλλὰς ἂν πέπρωται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ, ὅμως τὸ κόμα δύναται καὶ νὰ ... αὐτοκτονήσῃ!!!

Κατέρχεται τοῦ βήματος.

(Ἐαυτὴν τὴν ἐπερώτησιν τὴν πλήρη σημασίας ἓνας ρεπόρτερ ἀπαντᾷ τῆς «Παλιγγενεσίας»)

Τελαργίδ

